

Sagkyndiges Mening er nødvendig til Bøger for dem, der ville studere en bestemt Videnskab, skader man ikke Universitetet, men de Studerende, hvad enten det er Folk, som ere immatrikulerede som Studenter ved Københavns Universitet, eller Folk, som drive frit Studium, kort saa Mange, som besøge Bibliotheket. Derfor skal jeg henstille til det høie Thing at forkaste de to her fremsatte Forslag og holde sig til det oprindelige Forslag, som er gaaet ud fra Mænd, som ere kjendte med, hvad der tjener til Bibliothekets Larv, hvilke Bøger det mangler, og hvad de koste, og som derfor kunne sige: Saa stor en Sum er nødvendig, og uden den er Bibliotheket ikke istand til med rigtig Nytte at kunne bruges af dem, som komme dertil; saaledes forholder det sig. Hvad angaar det, at man ved at give en mindre Sum skulde tvinge Universitetsbibliotheket til en Samvirken med det store kongelige Bibliothek, da er dette omtalt af den ærede Minister. En saadan Samvirken er allerede omtalt her i Rigsdagen for en 14—15 Aar siden — jeg erindrer det tydeligt — det blev udtalt i Betænkningen over Finantslovsforslaget, at der burde findes en Bestemmelse om Samvirken mellem de to Bibliothekarer, og det har Reglen siden den Tid været, og Enhver, der laaner Bøger paa Bibliothekerne, maa vide det, at Bibliothekaren ofte siger: Vi have ikke denne eller hin Bog, den er paa det andet Bibliothek; det er en Overenskomst mellem os, den er der. Der behøves saaledes ingen Opmuntring i den Henseende. Jeg skulde derfor mene, at, hvis man vil sørge for, at Bibliotheket kan udrette, hvad det skal, bør man give denne ringe Sum med; den er af de Mænd, som kjende saa nøie til Bibliotheket, udtrykkelig erkjendt for nødvendig til at dække de Mangler, der findes. Det kan ikke undgaa; vil man lade være at give Tilskudet iaar, vil man i kommende Aar blive nødt til at give saa meget Mere dertil, man kan ikke saaledes lade Bibliotheket falle bagud, det gaar ikke an. Hvad udrette vi da ved at holde denne ringe Sum tilbage i den Tid? Ikke Andet end, at man siden maa komme til at give ligesaa mange Penge ud som før, og saa at have forhindret

de Studerende fra at læse disse Bøger. Nei, jeg vil minde om, at de Studerende ikke have andre Steder end de to store Bibliotheker, hvor de kunne faae dem, da slige Bøger ere for dyre til, at de fleste, der studere, kunne anskaffe sig dem. Jeg skal følge den ærede Ministers Opfordring ikke at tale om Forslaget under Nr. 27, som har forbauset mig i høi Grad; jeg antager heller ikke, at det vil blive vedtaget af det høie Thing, og jeg skal altsaa forlade det. — Hvad angaar Skolekontingentet, da kan jeg godt forstaa den høitærede Minister, naar han siger: Jeg vil ikke uden Undersøgelse forhøie Skolekontingentet. Paa den anden Side maa jeg udtale den bestemte Overbevisning, at det er saa urimeligt, som Noget kan være, at Skolekontingentet for dem, der kunne betale, er sat saa lavt. Da jeg var Elev, blev der betalt 86 Rd. Sølv — og det var endda Mere end nu, thi 1 Specie var 15 Mk. — i den bedste Skole her i Byen, det var 26 Rd. mere, end der nu betales i de lærde Skoler, og det uagtet Enhver veed, at Pengene ere sunkne her i Landet omtrent 40—44 pCt. ligeoverfor Livsforbrødenhederne siden den Tid; det har tillige en virkelig skadelig Indflydelse ligeoverfor en stor Del af vore Medborgere. Naar Kontingentet er saa lavt, kan Staten vel alligevel betale Lærerne, men maa styde Penge til andetstedsfra, naar der ikke er nok fra Kontingentet, men de private Skoler heromkring ere nødte til at sætte Kontingentet ned i Eghed med, hvad de offentlige Skoler tage, og derved blive de ikke istand til at lønne Lærerne, som de burde. Jeg forlanger, at Enhver, der kan betale, skal betale det høiere Kontingent, men paa den anden Side mener jeg rigtignok ikke, at Pengene skulle gaa ind i Statskassen, men at de skulle bruges saaledes, at der derfor kan faas bedre Undervisning, og bruges til Stipendier og Fripladser, som nødvendigvis maa kunne skaffes tilveie paa denne Maade. Jeg skal henstille til den ærede Minister at tage under nøie Overveielse, om han ved næste Aars Finantslovsforslag kan fremsætte Forslag i denne Retning; thi denne Gang kan det ikke ske; nu er det umuligt, thi hvorledes skulde man kunne begynde dermed den 1ste